

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.055/2015/25.szám

A Szegedi Ítéltábla **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - a **(.....) Végrehajtói Iroda** alatti székhelyű I. r., az Országos Bírósági Hivatal Elnöki Jogi Képviseleti Osztálya által képviselt II. r. és a Mihály és Schneider Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Mihály Róbert) által képviselt **Magyar Bírósági Végrehajtói Kar** III. r. alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2014. december 9. napján kelt 12.P.20.227/2013/78. számú ítélete ellen a felperes 80. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja** az alábbiak szerint.

Mellőzi a felperes I. és II. r. alperes részére történő perköltség fizetésére kötelezését.

A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 133 100 (egyszázharmincháromezer-egyszáz) Ft-ra felemeli.

A felperes képviseletét az elsőfokú eljárásban ellátó pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Országos Közjegyzői Kamara részére 12 561 (tizenkettőezer-ötszázhatvanegy) Ft eljárási díjat.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a III. r. alperesnek 15 875 (tizenötezer-nyolcszázhetvenöt) Ft másodfokú perköltséget valamint a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására 142 700 (egyszáznegyvenkettőezer-hétszáz) Ft másodfokú eljárási illetéket.

A felperes képviseletét a másodfokú eljárásban ellátó **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes ellen több végrehajtási eljárás indult. Ezek közül a 2002. december 16. napján elrendelt 4.Vh.5287//2002. számú végrehajtási eljárás a Szegedi Városi Bíróság 4.B.2494/1994/40. számú - a

Csongrád Megyei Bíróság 1.Bf.839/2002/9. számú határozatával jogerőre emelkedett - ítéletén alapult, amelyben a felperest a bíróság 520 000 Ft és kamatai kártérítés címén történő megfizetésére kötelezte a Szegedi Közterület-fenntartási Kht. részére. Többszöri ügyszámváltozás folytán az ügy a Szegedi Városi Bíróság előtt 0601-14.Vh.6021/2008. számon volt folyamatban.

A végrehajtási eljárást Dienes Árpád önálló bírósági végrehajtó kezdte meg 22.V.138/2003. számon, majd az I. r. alperes végrehajtója foganatosította azt 259.V.933/2008. ügyszám alatt.

Ugyancsak az I. r. alperes foganatosította 259.V.568/2007. számon az APEH végrehajtást kérő kérelmére 3 182 268 Ft adótartozás megfizetése iránt a felperessel szemben indult végrehajtást. Ezt meghaladóan 259.V.373/2007., 259.V.374/2007. számon a Csongrád Megyei Rendőrkapitányság, 259.V.229/2008. számon a Legfőbb Ügyészség, 259.V.636/2008. és 259.V.944/2009. számon a Csongrád Megyei Bíróság, valamint 333.V.692/2009. számon a **(község neve)** Község Polgármesteri Hivatal végrehajtást kérők kérelmei alapján folyt a felperessel szemben végrehajtási eljárás.

A végrehajtási eljárás keretében a végrehajtó a 2008. december 17. napján tartott árverésen értékesítette a felperes tulajdonát képező **(község neve)**, **(ingatlan címe)**. szám alatti ingatlant. Miután a felperes a végrehajtó felszólítására a meghosszabbított határidő alatt sem adta az ingatlant birtokba, a végrehajtó 2009. november 24. napjára kitűzte az ingatlan kiürítését, amelyhez karhatalom segítségét vette igénybe. A felperes és családja a felszólításra sem hagyta el az ingatlant, a felperes ellenállást is tanúsított, ezért őt a rendőrség onnan megbilincselve vezette ki. A végrehajtó az ingóságokat a melléképületbe szállította át, ahonnan december 4-én a felperes házastársának felügyelete mellett az általa megbízott szállítók elfuvarozták azokat. A végrehajtó 2009. november 26-án 259.V.933/2008/228. szám alatt elkészítette az árverésből befolyt vételár elszámolását a felperes ellen indult különböző végrehajtási ügyekben. Az elszámolásban foglaltak szerint a 259.V.933/2008. számú ügyben a kilakoltatással kapcsolatosan 357 800 Ft költség merült fel. A felperes a 2009. december 14. napján érkezett beadványában kérte a végrehajtót, hogy a kilakoltatással felmerült költségekre vonatkozó számlamásolatokat küldje meg részére, vitatta az erre vonatkozó elszámolást.

A végrehajtó a 2010. január 20. napján kelt 259.V.933/2008/247. számú iratában tájékoztatta a felperest arról, hogy a 357 800 Ft kilakoltatási költség az alábbi tételeket tartalmazza: lakatos költség 33 800 Ft, rakodási költség 250 000 Ft, filmkészítés költsége 30 000 Ft, végrehajtói költség (kiszállítás, munkaidő, költségátalány) 44 000 Ft.

Az elszámolás ellen a felperes által 2010. február 10-én benyújtott kifogást az I. r. alperes betérjesztette a Szegedi Városi Bírósághoz a 0601-14.Vh.6021/2008. számú ügy irataihoz, amelyet a II. r. alperes nem bíralt el.

A végrehajtó 2010. december 15. napján 259.V.933/2008/272. számon díjjegyzéket állított ki 595 659 Ft-ról, amely tartalmazza a 247. számú iratában részletezett tételeket is. A végrehajtó a díjjegyzéket 273. sorszám alatt kijavította akként, hogy a díjjegyzék C. pontjában „tárolási díj” címén feltüntetett tétel helyesen: „szállítási és rakodási költség”. A felperes a 272. sorszámú díjjegyzéket - az annak kézbesítéséről kiállított tértivevény szerint - 2010. december 26. napján vette át, míg az azt kijavító jegyzőkönyv kézbesítése 2011. február 10-én történt.

A Szegedi Városi Bíróság a 2011. május 10-én kelt 0601-14.Vh.6021/2008/270. számú végzésével a végrehajtó 259.V.933/2008/272. számú díjjegyzéke ellen 276. sorszám alatt benyújtott kifogást mint elkésettet hivatalból elutasította. Határozatának indokolása szerint a díjjegyzéket a felperesnek 2010. december 27. napján kézbesítették, erre tekintettel a végrehajtási kifogás előterjesztésére nyitva álló határidő 2011. január 11. napján letelt, így a 2011. január 12. napján postára adott és a

végrehajtóhoz 2011. január 17. napján érkezett kifogás elkészett.

A végrehajtó intézkedése ellen a felperes a III. r. alpereshez több panaszt nyújtott be.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az I. és a II. r. alpereseket vagyoni kártérítés címén 283 437 Ft és annak 2009. november 25. napjától járó késedelmi kamata valamint 1 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés egyetemleges megfizetésére, a III. r. alperest pedig 500 000 Ft nem vagyoni kártérítés és annak 2012. július 1. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére. Vagyoni kárigényét arra alapította, hogy a végrehajtó a 259.V.933/247. számú elszámolásában indokolatlanul számított fel 200 800 Ft-ot (33 800 lakatos költség, 30 000 Ft filmkészítés költsége, 75 000 Ft túlszámlázott szállítási költség, 62 000 Ft **(fuvaros neve)**-féle fuvaros számla), míg a 259.V.933/2008/272. számú díjjegyzékben 82 637 Ft alaptalan végrehajtási költséget számított fel (3824 Ft banki kezelési költség, 14 247 Ft postaköltség, 1500 Ft irattározási költség, 2000 Ft készkiadás, 61 066 Ft túlszámlázott munkadíj és költségátalány). A III. r. alperes terhére róta, hogy az I. r. alperesi végrehajtó törvénysértő intézkedései elleni panaszra kapcsán a szükséges intézkedéseket nem tette meg, panaszait nem bírálta el.

Alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a II. r. alpereseknek külön-külön 50 000 Ft, a III. r. alperesnek 32 000 Ft perköltséget, valamint az államnak 115 100 Ft eljárási illetéket. Megállapította, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a felperes köteles viselni.

Határozatának indokolásában tényként állapította meg, hogy a II. r. alperes a 259.V.933/2008/247. számú elszámolás elleni felperesi jogorvoslati kérelmet nem bírálta el. A mulasztás kimentésére nem találta alkalmasnak a II. r. alperes védekezését, miszerint a felperes a 247. sorszámmal azonos tartalmú 272. sorszámon kibocsátott díjjegyzék kapcsán a jogorvoslati jogot nem merítette ki, ezért érdemben vizsgálta, hogy az I. r. alperesi díjjegyzék illetve az ez elleni kifogás elbírálatlansága miatt a felperesnek keletkezett-e kára, azaz számított-e fel a végrehajtó a díjjegyzékben indokolatlan tételeket.

Rámutatott, a kilakoltatást a végrehajtó az adós költségére és veszélyére foganatosítja. Igazoltnak és indokoltnak ítélte a lakatos költség címén felszámított összeget, hangsúlyozva, hogy a felperes minden lehetséges módon akadályozni próbálta a jogerős döntés végrehajtását, a helyszínről karhatalommal kellett őt eltávolítani. Ilyen körülmények között nem hivatkozhat arra, hogy a zárcsere indokolatlan volt vagy alacsonyabb költséggel is megvalósítható lett volna. Ugyanezen indokok alapján szükségesnek ítélte a filmfelvétel készítését, és indokoltnak az ezzel járó költség felszámítását. Utalt arra, alaptalanul sérelmezi a felperes a 62 000 Ft-os számlát is, hiszen ez a díjjegyzékben nem szerepel, e költség annak kapcsán merült fel, hogy a felperes az ingóságait az elárverezett ingatlanból elszállította.

Szintén megalapozottnak ítélte a szállítás és rakodás címén felszámított 250 000 Ft kifogásolását, megállapítása szerint ugyanis azt a számviteli törvényeknek megfelelő számla igazolja és a szolgáltatást a vállalkozó elvégezte. Megjegyezte, a felperes alappal nem vitathatta a munkában részt vevő személyek számát, és munkavégzésük időtartamát, hiszen nem volt jelen. Rámutatott, e költség felperes magatartására vezethető vissza, mivel az önkéntes teljesítéstől elzárkózott. Utalt arra, a végrehajtónak nem feladata vizsgálni, hogy a végrehajtási cselekmény hogyan valósítható meg a legkisebb költségkihatással.

A 259.V.933/2008/272. számú díjjegyzék kapcsán rámutatott, hogy azt a Szegedi Városi Bíróság a 0601-14.Vh.621/2008/270. számú végzésével elkészttség miatt utasította el. Megalapozottan

hivatkozott azonban a felperes arra, hogy a fellebbezési határidő elmulasztását a bíróság tévesen állapította meg, hiszen a díjjegyzék kézbesítése nem történhetett 2010. december 26. napján, mivel az karácsony napja. Nem nyert bizonyítást az sem, hogy a bíróság 270. sorszámú végzését a felperes részére kézbesítették. Mindezekre figyelemmel a díjjegyzék tételeit ugyancsak érdemben vizsgálta, és a 14/1994. (IX.08.) IM rendelet alapján megállapította, a végrehajtó valamennyi díjtételt megalapozottan számította fel, figyelemmel arra is, hogy a székhelyén kívül teljesített végrehajtási cselekményt, amellyel szükségképpen merült fel költsége. Kiemelte, a felperes az APEH végrehajtást kérő kérelmére folytatott végrehajtási eljárással kapcsolatban érvényesíteni kívánt 135 263 Ft összegű követelés tekintetében keresetét leszállította, ugyanakkor érdemben is megalapozatlannak találta azt kifejtett indokai alapján.

A III. r. alperessel szemben előterjesztett kereset kapcsán rámutatott, a perben tisztázódott, hogy a III. r. alperes a felperes és házastársa kezdeményezésére az eljárást lefolytatta, a felperes kártérítési igényét nem alapozza meg az, hogy a III. r. alperes vizsgálata nem járt a felperesnek kedvező eredménnyel. Nem fogadta el azt a hivatkozást, amely szerint a 2012. június 19-én küldött beadványára nem kapott választ.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében a felperes elsődlegesen annak keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint a Pp. 2. § (3) bekezdése alapján a méltányos elégtételt biztosító kártérítésre való igényét megalapozza, hogy a II. r. alperes a 259.V.933/2008/247. és 272. sorszámú díjjegyzék ellen benyújtott jogorvoslati kérelmeit nem bírálta el, illetve hogy ez utóbbit alaptalanul utasította el elkészség okán. A tértivevény alapján ugyanis az állapítható meg, hogy a díjjegyzék kézbesítése december 28. napján történt, a Szegedi Városi Bíróság azonban a jogorvoslati határidőt december 26. napjától számította, amely karácsony napja, és ezért akkor postai kézbesítésre nem kerülhetett sor. Kiemelte, a II. r. alperes terhére esik az is, hogy a végzés kézbesítését nem tudta igazolni, ezzel megfosztotta jogorvoslati jogától.

Elfogadhatatlannak találta az ítélet azon megállapítását, amely szerint a végrehajtó nem köteles a végrehajtással járó cselekmények költségkihatását és a ténylegesen felmerült költségek összegszerűségét vizsgálni, amikor a fuvarozótól számlát fogad el.

Érvelése szerint nem állapítható meg, hogy az III. r. alperes a végrehajtó működését, törvényességét, ügyvitelét jelen ügygel összefüggésben felügyelte illetve vizsgálta, így jogellenesen mulasztott, amikor nem tett eleget a Vht. 250. § (2) bekezdése h) pontjában írtaknak. Utalt arra, az iratokhoz csatolta az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium utasítását, amelyben a III. r. alperest a vizsgálat lefolytatására kötelezte, erre azonban az ítélet meghozataláig sem került sor. Véleménye szerint a III. r. alperes mulasztása tette lehetővé a végrehajtó károkozó magatartását.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítélet az elsőfokú bíróság per főtárgya tekintetében hozott döntésével egyetért.

A felperes az I. és a II. r. alperessel szembeni keresetét kettős jogcímre alapította. Hivatkozott egyrészt a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmére, másrészt bírósági jogkörben okozott kártérítés címén kívánta igényét érvényesíteni.

A Pp. 2. § (1) bekezdésének a bírósághoz fordulás, a tisztességes eljáráshoz és a jogviták ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogok érvényre juttatását deklaráló rendelkezései az I. és a II. r. alperesek eljárására nem alkalmazhatók. A tisztességes eljáráshoz való jog a jelen perben alkalmazandó 1949. évi XX. tv. (a továbbiakban: Alkotmány) 57. §-án alapuló és a Pp. 2. § (1) bekezdésében is rögzített eljárási alapjog, amely lényegében azokat a garanciákat foglalja magában, amelyek rendeltetése, hogy a jogok bíróság vagy más hatóság előtti érvényesítése olyan eljárásban történjék, amely biztosítékot jelent a törvényes és elfogulatlan döntésre. Ezt a biztosítékot az Alaptörvényben (a perbeli időszakban az Alkotmányban), a bírósági szervezeti törvényben és az eljárási törvényekben, köztük a Polgári perrendtartásban rögzített eljárási alapelvek (mint például a bíróság előtti egyenlőség, a bírói függetlenség, a fegyveregyenlőség, a nyilvánosság elve, a jogorvoslathoz való jog) érvényesülése jelenti, fogalmába beletartozik többek között az esélyegyenlőség biztosítása a felek részére, valamint a jog a törvényesen felállított független és pártatlan bírósághoz, az ügyek ésszerű időn belüli elbírálásához, a tárgyalás igazságosságához (Kiss.Daisy: A fair eljárás - Elte Eötvös Kiadó).

A fél a tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelme esetén méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthat igényt (Pp. 2. § (3) bekezdés). A Pp. e rendelkezése az 1999. évi CX. tv. (VIII.Ppn.) 164. § (1) bekezdése szerint 2003. július 1. napján lépett hatályba, rendelkezéseit a 165. § (1) bekezdése értelmében csak az ezen időpont után indult eljárásokban lehet alkalmazni. Az utóbb 0601-14.Vh.6021/2008. számon folyt eljárás - amelyre a felperes a II. r. alperessel szembeni igényét alapítja -, a jogszabály hatálybalépését megelőzően 2002. december 16. napján indult, ezért erre alapítottan a felperes igényt nem érvényesíthet.

A felperes az I. r. alperes terhére azt rótta, hogy indokolatlanul magas munkadíjat és egyéb költségeket számított fel. E magatartások kapcsán azonban - a fent részletezettek szerint - a Pp. 2. § (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jog sérelme nem értelmezhető.

A bírósági illetve végrehajtói jogkörben okozott kárért való felelősség megállapítására a jelen perben alkalmazandó 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 339. § (1) bekezdése szerinti általános, valamint a Ptk. 349. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt speciális feltételek együttes megvalósulása esetén kerülhet sor. E szerint a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének feltételei: a jogellenesség, a kár, a kettő közötti okozati összefüggés, a felróhatóság, továbbá az, hogy a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható illetőleg a károsult a rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette. Bármely feltétel hiánya kizárja a kártérítési felelősség megállapíthatóságát.

A felperes azt rótta a II. r. alperes terhére, hogy megfosztotta az I. r. alperes 259.V.933/2008/247. és 272. sorszámú intézkedései kapcsán jogorvoslati joga gyakorlásától. A végrehajtó törvénysértő intézkedése illetőleg intézkedésének elmulasztása elleni jogorvoslat a végrehajtási kifogás (Vht. 217. § (1) bekezdés). A végrehajtási kifogás célja, hogy a bíróság a törvényesség és a megalapozottság szempontjából megvizsgálja a végrehajtó eljárását, és ha az szabálytalan, megszüntesse a jogsértést. A perben nem volt vitás, hogy a felperes a végrehajtó 247. sorszámú intézkedése ellen kifogást terjesztett elő, amit a II. r. alperes nem bírált el. Tény az is, hogy a felperes a 272. sorszámú díjjegyzék ellen 276. sorszám alatt szintén kifogással élt, amit a II. r. alperes elkésettség okán elutasított.

A periratoknál elfekvő, a 272. sorszámú díjjegyzék kézbesítésére vonatkozó tértivevényen (12.P.20.227/2013/52. számú beadvány melléklete) az átvétel időpontjaként 2010. december 26-a van feltüntetve. Kétséges, hogy a feltüntetett dátum a kézbesítés időpontjának megfelelő, hiszen az munkaszüneti nap volt, így kérdéses, hogy a kifogás valóban elkésett-e. Tény azonban, nem bizonyított - a tértivevény fellelhetőségének hiányában - hogy a II. r. alperes 0601-

14.Vh.6021/2008/270. számú végzését a felperesnek kézbesítették, ez pedig a II. r. alperes részéről jogellenes felróható magatartásként értékelendő, amely alkalmas a kártérítési felelősség megállapítására. Hiányzik azonban a kártérítési felelősség megállapíthatóságának további eleme, a kár.

A nem vagyoni kártérítés intézménye az általános személyiségvédelem eszköze, a nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó igény jogalapja valamely személyiségi jog megsértése. A jogorvoslathoz való jog a perben irányadó Alkotmány 57. § (5) bekezdése alapján alkotmányos alapjog és egyben eljárási alapjog, de nem minősül személyiségi jognak. A személyhez fűződő jogok ugyanis a személyiség elsődrendű megnyilvánulásához, az egyénhez, individuumhoz kapcsolódnak, az ember személyiségének kiteljesedését biztosítják, az ember méltóságának a kifejeződése (BDT2011. 2548). A jogorvoslathoz való jog megsértése személyiségi jogsértést a felperes számára nem eredményezett, erre maga sem hivatkozott, ezért nem vagyoni kártérítés megítélésére nincs jogszabályi lehetőség. Az eljárási alapjog megsértése a Pp. 2. § (3) bekezdése alapján alapot adhatna nem vagyoni jellegű kártérítés megfizetésére, méltányos elégtételt biztosító kártérítés formájában. E jogszabályi rendelkezés alkalmazására azonban az előzőekben írtak szerint nem kerülhetett sor.

A felperes vagyoni kártérítés iránti igénye akkor lehetne megalapozott, ha bizonyítható lenne teljes bizonyossággal, hogy a végrehajtási kifogás annak érdemi elbírálása esetén a felperesre nézve kedvező eredménnyel járt volna, azaz ha a bíróság a felperes által fizetendő végrehajtási költségeket a díjjegyzékben foglaltaknál alacsonyabb összegben állapította volna meg. Ez azonban a rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg. A végrehajtó nem vitásan számlákkal igazolta, hogy milyen költségek merültek fel a végrehajtás foganatosítása során. Az ítélet tábla egyetért az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint a számlák alapját képező szolgáltatás a végrehajtás foganatosításakor okszerűen és indokoltan merült fel, arra nézve pedig nem áll rendelkezésre bizonyíték, hogy az igazolt költségek irreálisan eltúlzottak lennének. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, miszerint a végrehajtó az erre vonatkozó jogszabály rendelkezéseinek megfelelően határozta meg a díjjegyzék vitatott tételeit, következésképp nem bizonyítható, hogy azok módosítása indokolt lett volna.

A fentiekben kifejtettek egyben azt is jelentik, hogy az I. r. alperes sérelmes intézkedése kapcsán a felperes a rendes jogorvoslatokat kimerítette. Egyetért azonban az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint az I. r. alperes tekintetében sem állnak fenn a kártérítés általános jogszabályi feltételei. Az I. r. alperes tekintetében jogellenesség nem állapítható meg, hiszen nem bizonyított, hogy a kilakoltatással kapcsolatos vitatott tételeket jogalap nélkül számította fel a felperes terhére, emellett a végrehajtói díjjegyzékben feltüntetett végrehajtói díj vitatott tételei is megfelelnek a jogszabályi előírásoknak.

A III. r. alperessel szembeni, a Ptk. 349. §-ára alapított keresetét a felperes azzal indokolta, hogy a III. r. alperes nem végezte el az I. r. alperes tevékenységének átfogó vizsgálatát. A Vht. perbeli időszakban hatályos 250. § (2) bekezdés h) pontja alapján a III. r. alperes jogelődje, a végrehajtói kamara feladatai közé tartozott a végrehajtók, végrehajtó-helyettesek és végrehajtójelöltek feletti szakmai felügyelet ellátása. Ennek keretében jogosult volt a végrehajtó működését, ügyvitelét és pénzkezelését ellenőrizni, a végrehajtó iratait és nyilvántartásait megvizsgálni, magatartását ellenőrizni, a tényállás megállapítása céljából a végrehajtás során történt adatigénylésről vezetett adatszolgáltatási, adattovábbítási nyilvántartásokból adatot igényelni, továbbá a végrehajtó által lefolytatott eljárási cselekményen részt venni. A jogszabály rendelkezéséből kitűnően a III. r. alperes mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés volt annak eldöntése, hogy szükségesnek tartja-e az ügyfél

panaszbejelentése kapcsán a végrehajtónál az átfogó vizsgálat elvégzését. A felperes hivatkozásával szemben az Igazságügyi Minisztérium Igazságügyi Felügyeleti Osztályának felperesi panaszbeadványra írt válaszelevele (49. sorszám) is ezt támasztja alá, arról tájékoztatta ugyanis a felperest, hogy hatásköre arra terjed ki, miszerint felhívja a kamarát az általa (kamara által) szükségesnek ítélt vizsgálatok lefolytatására, a kamara hatáskörébe tartozik ugyanis azoknak az adatoknak, iratoknak a beszerzése, amely alapján a bejelentés kivizsgálható és szükség esetén felügyeleti intézkedés tehető. A felperes hivatkozásával szemben tehát az Igazságügyi Minisztérium nem tette a III. r. alperes kötelezettségévé a végrehajtó vizsgálatát. Mindemellett rámutat az ítélet arra, a III. r. alperes állított mulasztása és a felperes megjelölt kára között hiányzik az okozati összefüggés, hiszen ha a kamara észlelt volna is valamilyen jogsértő intézkedést a végrehajtó részéről egy átfogó vizsgálat keretében, ennek alapján nem változtathatta volna meg a díjjegyzékben foglaltakat.

Észlelte ugyanakkor az ítélet, hogy az elsőfokú bíróság tévesen kötelezte a felperest perköltség fizetésére. Az I. és a II. r. alpereseknek ugyanis az elsőfokú eljárásban felszámítható költsége nem merült fel, ezért az ítélet mellőzte a felperes perköltség fizetésére kötelezését.

A felperes az elsőfokú eljárásban nem részesült ugyan személyes költségmentesség kedvezményében, azonban a Csongrád Megyei Kormányhivatal Igazságügyi Szolgálat a CSE/301/331147-10/2014. számú - a periratok között 66. sorszám alatt elfekvő - határozatában úgy rendelkezett, hogy a felperes képviselőt ellátó pártfogó ügyvéd díját az állam viseli, ennek megfelelően az ítélet az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos rendelkezését módosította.

Ugyancsak tévesen határozta meg az elsőfokú bíróság a felperes által fizetendő eljárási illeték összegét. Az elsőfokú eljárásban a felperes az I-III. r. alpereseket 418 700 Ft vagyoni kártérítés egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni, emellett a II. r. alperessel szemben 1 000 000 Ft, a III. r. alperessel szemben pedig további 800 000 Ft nem vagyoni kártérítés iránti igényt kívánt érvényesíteni (4. sorszámú beadvány). Ehhez képest az elsőfokú perérték 2 218 700 Ft, az eljárási illeték összege pedig 133 100 Ft. A kereset leszállítása az Itv. 41. § (2) bekezdése szerint az illetékalap mérséklésére nem ad alapot, ezért az ítélet a felperes által fizetendő eljárási illeték összegét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján felemelte, beszámítva a fizetési meghagyásos eljárás kapcsán a Magyar Országos Közjegyzői Kamara részére fizetendő 12 561 Ft eljárási díj összegét, amelynek egyidejűleg történő megfizetésére kötelezte a Pp. 317. § (3) bekezdése alapján.

A kifejtetekre tekintettel az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a III. r. alperes - 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló - másodfokú perköltségének, valamint az 1 783 437 Ft fellebbezési perérték alapulvételével számított fellebbezési eljárási illetéknek a megfizetésére az Itv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

A Pp. 87. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel megállapította, hogy a felperes képviselőt ellátó pártfogó ügyvéd díját a Csongrád Megyei Kormányhivatal Igazságügyi Szolgálat fentiekben írt határozata alapján az állam viseli.

S z e g e d, 2016. március 9.

Dr. Szeghő Katalin sk. Zánócné dr. Ocskó Erzsébet sk.

Dr. Lengyel Nóra sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró